

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLLC) (2016/17)

TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC)

Relats de la Categoria 2: 4t d'ESO

Modalitat A - Respon a la pregunta: Escriu un final alternatiu a la novel·la.

<http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Julita Oliveras - julita.oliveras@uvic.cat

Coordinadora del programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – UST - UVic:

- Projecte del Premi Llegim Ciència – UVic - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>
- Projecte de les Tertúlies de Literatura Científica (TLC) - UVic - <http://mon.uvic.cat/tlc>
- Projecte del Mercat de Tecnologia d'Osona - UVic - <http://mon.uvic.cat/mdt/>

Olfat Khannous - olfat.khannous@uvic.cat

Estudiant del Grau en Biotecnologia de la UVic-UCC i becària del Programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – UST - UVic

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA (PLLC) - Curs 2016/17

Novel·la: ROCA, M. Carme. *La ciutat oblidada*. Ed. Columna, 2008.

UVic-PLLC - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Categoria 2– 4t d’ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

L’estudiantat ha d’escriure el relat segons les premisses: utilitzar aquesta plantilla, amb lletra Calibri 11, interlineat senzill o simple i un màxim de 500 paraules (Només pot ocupar aquesta pàgina).

ÍNDEX - LLISTAT DE RELATS (Per ordre alfabètic del pseudònim) : 24 relats

Pseudònim	Pàgina
324 - B	1
ARANYA DE PLATA	2
BBLUDES	3
CAMALEÓ	4
CQ	5
DREX95	6
EL BOSC	7
EL QUE PICA LA PORTA	8
FLORETA	9
FORGOTTEN CITY	10
HODOR	11
LETI	12
L’OBLIDADA	13
LUCIA PERONA LÓPEZ	14
MMM	15
PEIX FORA DE L’AIGUA	16
PERLA	17
POPPY	18
SENYOR JULIVERT	19
SERENDIPIA	20
SINE NOMINE	21
SKAM	22
SOL DE NIT	23
SR. 31	24

RELAT 1: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: 324-B

SEMPRE HI HA UNA SORTIDA

La seva lluita per fugir no va ser fàcil, la doctora Svetlana Burakova va resistir al cop d'en Kovtunentko i es va aixecar ràpidament per perseguir-los. En Nikolai en veure que els seguia es va aturar i va tornar a intentar seduir-la cosa que no fou gens fàcil. En veure que la seva estratègia no funcionava, va decidir córrer, córrer molt per tal de poder alliberar-se d'ella. En Nikolai havia de ser una mica intel·ligent a l'hora de pensar cap on podia anar, ja que si passava pel lloc on en Kovtunentko i els altres havien posat aquella mena de bomba, els enxamparien. Ell no s'havia el lloc concret però podria intuir que seria en un lloc important com el laboratori o el despatx del doctor per exemple. Va intentar evitar passar per tots aquests espais i corrent va poder fugir de la doctora Burakova.

En deixar-la enrere, ell va córrer un altre cop cap a l'habitació que els portaria a la sortida. Allí si trobà en en Kovtunentko que el va dirigir cap a la sortida però quan estaven a punt de tirar-se cap al lloc de la bugaderia, la Svetlana va entrar.

En Nikolai li va dir en en Kovtunentko que marxés que ell sortiria quan pogués. La doctora Burakova estava d'allò més furiosa, en Nikolai se li va apropar i li va dir a cau d'orella que ahir a la nit va parlar amb en Mikhaïl i ell li va confessar que sentia alguna cosa per la doctora Burakova. Ella molt contenta es va quedar pensativa com imaginant-se com seria la seva relació amb en Mikhaïl. Mentre ella estava allà quieta pensant en Nikolai va fugir de pressa i es va tirar pel tobogan que el portaria amb els altres.

Quan en Nikolai va ser abaix, tots l'esperaven. Van haver de buscar una sortida, ja que per la que sortien els camions que s'emportaven la bugada, estava tancada amb clau. Els altres quasi es donaven per vençuts però en Nikolai pensava amb la frase que sempre deia l'àvia Katherina "sempre hi ha una sortida".

Ja pensaven que serien descoberts però de cop l'Irina en sentir la veu d'en Vasili la va seguir i va torbar la sortida. Quan van sortir van anar tots a denunciar aquest fent amb un recull de proves que havia recollit el guardià a la policia. Un cop allà i després d'unes llargues declaracions, van poder ser lliures i sobretot van poder explicar públicament a través dels mitjans de comunicació aquest fet.

Al final en Nikolai va aconseguir el que ell volia, que tothom conegues la història de Txernòbil i Prypjat per tal que el que s'expliqués sobre els fets d'aquella ciutat no fossin només llegendes.

Així és com Prypjat va deixar de ser la ciutat oblidada.

RELAT 2: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Aranya de plata

Un soroll inunda l'aire, tallant el relat de l'Aleksei. Tots els allà presents giren el cap alhora en direcció a l'entrada del parc. Una figura entra per la porta ara oberta. En Nikolai triga un moment en reconèixer-la: la doctora Bukarova!

No vesteix la roba del laboratori, sinó que en el seu lloc, duu una roba ajustada negra que remarca la seva voluptuosa figura, unes botes altes i els cabells pèl-rojos onejant al vent. Però aquesta no és la doctora que recorda. L'Svetlana que té al davant ha perdut tot el rastre de seducció que tenia al voltant, substituint-lo per una aura de fúria i maldat.

Corba els llavis amb un somriure i exclama:

- Vaja vaja... No esperava trobar a tantes persones aquí... - repassa als seus observadors, delectant-se amb el seu estat de xoc. Llavors se centra amb en Nikolai - Això no ha estat bé Nik... La CIRU t'haurà de castigar pel teu comportament...

Se sent un tret i el Guardià cau a terra. Tots el miren sorpresos, per a descobrir una taca de sang que envermelleix la seva camisa blanca. En Nikolai torna a mirar a l'Svetlana, que sosté una arma a la mà. La seva mirada ha substituït la ira per la bogeria, i l'arma no tarda en tornar-se a disparar.

La seva visió es torna borrosa, i l'últim que sent abans de desmaiar-se són els crits de la Tània i el riure histèric de la doctora Bukarova.

Quan recupera la consciència, es descobreix dins d'una furgoneta, lligat de mans i peus, envoltat de llaunes i caixes buides. Veu l'Svetlana, i ella li retorna la mirada a través del retrovisor.

- On és la Tània? I la Irina i l'Aleksei? - pregunta, fent-se sentir per sobre la música country que surt de la ràdio.

- Nik... Des del principi... Només ens has interessat tu... - la Bukarova calla amb un somriure estampat a la cara.

En Nikolai, per primera vegada sent por. Por per la Tània i per la resta. «Estaran morts?» no pot evitar preguntar-se, mentre veu per la finestra com s'allunya de Prypjat, la ciutat oblidada.

RELAT 3: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Bbludes

Un cafè amb gel

Necessitava una explicació urgent del perquè la Tània es trobava amb ells. El jove va anar ràpidament en busca de la noia per trobar-s'hi junts un cop més com sempre feien.

-Tània, què hi fas aquí?

-Nikolai, ja saps per què hi sóc... -la jove el mirava comprensivament i li va agafar les mans. Al noi, això el va desconcertar.

-No, no ho sé.

-Tens una gran imaginació, i això ja està bé, però tens un coeficient mental bastant elevat i m'has creat a mi per dir-te que tota aquesta història és mentida. -el noi va començar a mirar tot el que l'envoltava i veia que tot començava a ser borrós. La Tània va desaparèixer com si fos un miratge i es va quedar sol en aquella habitació blanca de quatre parets.

Es va despertar per l'olor d'algun menjar que no sabia precisament quin era. Estava molt xafat pel somni que havia tingut. Res no existeix solament la maleïda ciutat oblidada i la crua realitat de cada dia. Directament va anar cap a la cuina a beure's la xocolata calenta que li havia deixat la Làrissa per esmorzar, com cada dissabte.

En Nikolai, fart, va anar a fer un volt amb la seva Ninja, fins arribar a la pujada de Sant Andreu, on precisament era el centre de fisioteràpia i el lloc de treball de la Tània.

-Ràpid, surt d'aquí! -en Nikolai es va girar i es va trobar amb un carro d'un supermercat ple de trastos damunt seu.

-Podries anar més amb compte, oi? -estava enfadat, però tot se li va passar quan va veure que era una noia d'ulls verds, com les cúpules de l'església de Sant Andreu. Ara que hi pensa, com la Tània!

-Perdó, és que no sóc gens hàbil... -la noia d'origens desconeguts es posa vermella de la vergonya.

-Tranquil·la, no m'he fet gens de mal... -en veritat s'estava morint de mal de la cama esquerra, però ho dissimula per aquella musa-. Voldries anar a prendre un cafè? Així ens coneixem -la xicota, que no vol dir el seu nom, assenteix amb el cap.

Ambdós van pujar a la moto i van anar cap a aquella cafeteria. Estaven molt agraïts d'haver-se conegut i mantenien una conversa animada fins que el cambrer els va interrompre.

-Què els poso?

-Un cafè amb gel -ho van dir els dos a la vegada i van començar a riure-. Dos cafès amb gel -va aclarir en Nikolai. Els dos es van explicar històries i donava la casualitat que la Tània també havia tingut un somni semblant al d'en Nikolai, que també coneixia un noi i que l'intervaven a un centre. Sembla que els dos sonats han trobat el seu cafè i el seu glaçó.

RELAT 4: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Camaleó

(En Kovtunentko ha indicat al Nikolai el camí que havia de seguir per trobar la sortida i arribar al soterrani on l'esperen la Irina, el Guardià i la Tània, la seva xicota)

En veure'l, la noia va córrer cap al seu xicot i tots dos es van fondre en una dolça abraçada acompanyada d'un petó. Es van mirar joiosos i en Nikolai, incrèdul en veure-la, va exclamar:

- Què hi fas aquí, com has arribat fins al CIRU?

- Ja no sou al CIRU, esteu al soterrani de la "Lived" - va aclarir la Tània - Us he portat unes quantes peces de roba perquè us canvieu i així passeu desapercebuts al sortir d'aquí.

En Kovtunentko, la Irina, en Vasili i en Nikolai van quedar ben sorpresos i immediatament van repartir-se les robes entre ells. Tots estaven alleujats, i un somriure va aparèixer en els seus rostres. De sobte, en Nikolai va sentir una veu llunyana que provenia del túnel metàl·lic a través del qual havien fugit del CIRU. El noi s'hi va acostar. Una veu femenina que li resultava coneguda ressonava entre les parets i deia en forma d'eco: "Nikolai... ai... ai... ai... Ivànovitx... torna... orna... orna... Ui, quin mal... mal... mal...

En Kovtunentko va deixar anar una riallada sorneguera mentre colpejava el braç d'en Nikolai i li va etzibar:

- Caram Ivànovitx, se t'enamoren totes últimament... Sembla que no l'he deixada prou estabornida a la doctora amb el cop d'abans.

A en Nikolai se li van encendre els colors i va dir als seus companys que havien de fugir d'aquell soterrani el més aviat possible, no fos cas que a l'Svetlana se li acudís baixar i els enxampés de nou. Així doncs, van fugir tots plegats deixant enrere aquells dies de malson, i els espais corulls de gent manipuladora de sentiments.

Passats uns dies, en els que van reprendre les seves respectives vides, van quedar a Prypjat per celebrar plegats l'alliberament dels companys del CIRU i el desitjat retorn de la Irina.

En Nikolai i la Tània enfilaven la carretera solitària que conduïa a la ciutat oblidada. No deien res, no calien paraules, només contemplaven Prypjat: la ciutat que va voler ser oblidada per tantes i tantes víctimes de l'incident de Txernòbil perquè els evocava un passat obscur. Prypjat però, de la mateixa manera que havia trencat vincles, n'havia creat de nous, com el de la jove parella. Ells de ben segur que la recordarien sempre com la ciutat que marcava l'inici d'un temps d'esperança.

RELAT 5: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: cq

LA CIUTAT OBLIDADA

Hem trobat informació sobre els liquidadors en els antics arxius de la URSS, uns que ja ningú visita, però per els quals has de moure't amb molt de compte. Han passat trenta anys des de que els pares i els seus amics van pensar que la sínia del parc d'atraccions de Pripjat, era la resposta a l'estranya malaltia que patien l'Irina, l'Aieksei i en Yuri. Amb el meu germà ens ho creiem, Sembla el típic conte de fades que ens explicava la mare abans d'anar a dormir quan érem petits. No ens ho podem creure, més ens hagués agradat fer-ho , però aquesta història és immenjable, hem arribat a la conclusió que es van convèncer que aquesta era la veritat per no tenir problemes amb el govern, i que a més a més ja estaven cansats i volien començar a tenir una vida tan normal com els fos possible. Així que ja fa mig any vam decidir entre tots dos buscar informació, vam començar amb la biblioteca, ja que hi havia llegendes de tota classe sobre Pripjat i l'accident de Txernobil, però les més interessants les vam trobar en les residències on encara hi vivien gent gran que havia viscut la catàstrofe de Pripjat i n'havia aconseguit sortir viu. Després vam acudir a Pripjat mateix, on el meu germà em va demostrar els seus dots científics com a químic i va analitzar mostres d'algunes runes de cases i de plantes i roques. Hi vam trobar el que hi esperàvem trobar, signes evidentment alts de radiació per tot arreu, això no va ser una sorpresa, ja ho he dit, la sorpresa va ser trobar-ne en els indrets de la ciutat de Kíev que miraven en direcció a Pripjat. Realment no esperàvem que la radiació pogués arribar tan lluny. Gràcies a aquests resultats vam decidir preguntar a les famílies que hi havien viscut si a arrel d'això havien patit alguna malaltia o trastorn crònic. Hi havia persones qui deien que el veí havia patit càncer o que ell mateix tenia més mals de cap deis que acostumava a patir, tot i que no ho vam descartar, tampoc ens podíem fiar gaire, ja que podia ser una mera coincidència. Finalment, vam centrar-nos més en el govern que hi havia quan hi va haver la catàstrofe, es a dir, la URSS. Era evident que ells ja havien intentat tapar l'accident, i no seria d'estranyar que haguessin experimentat amb les víctimes com els científics bojós que apareixen en les pel·lícules de psicòpates. Així que hem decidit anar als antics arxius de la URSS. Com que estic estudiant genètica, ens hi hem colat amb l'excusa de que tenia una treball universitari -no vull ni pensar el que en dirà la mare de tot això quan se n'assabenti – i després d'una hora buscant hem trobat molts casos, però cap com el que ens havien explicat els pares.

RELAT 6: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Drex95

Un fort espetec, potser una explosió ressona per tot l'edifici. Què ha estat?

- Cagum l'olla!

Aquest reneç és l'únic que deu haver sentit l'Svetlana quan en Kovutnentko li ha propinat un bon cop de puny a la cara fent-la anar contra la paret. La Burakova topa de cap contra un escaire i cau a terra inconscient.

-No és un bon moment per lligar Ivànovitx! Hem de sortir immediatament!

-Ho sento, però no penso venir. Estic segur que aquí hi viuré millor que com viuria a fora.

- Això són bajanades, no veus que se t'han menjat el cap?

- Potser sí, però ja he pres la meva decisió. Em quedaré aquí.

En Kovutnentko l'agafa pel coll i se l'intenta endur a la força, però en aquell moment apareix en Fiódorovitx i en Mikhaïl. En Kovutnentko els veu i s'escapa per un forat que hi ha a la paret, i en Mikhaïl hi va al darrere.

- Veig que has decidit quedar-te amb nosaltres. Creu-me, és el millor que podies fer – li diu en Fiódorovitx – si haguessis decidit anar-hi hauries acabat mort, tingues-ho clar. I a l'Svetlana que li ha passat?

-En Kovutnentko li ha clavat un cop de puny a la cara. Crec que li ha trencat el nas.

- Quina ironia que haguem de operar-li el nas a l'esteticista, oi? Però estigues tranquil, es recuperarà.

En Nikolai va tornar va tornar cap a la seva habitació i es va estirar al llit, tot hi que no va aconseguir dormir. No podia parar de pensar en si realment havia pres la decisió correcta. Sap que aquí tindrà l'oportunitat de estudiar i treballar al laboratori, i que no li faltaran res, però també s'adona que trobarà a faltar la seva família, i encara més a la Tània.

El dia següent, anant al laboratori, es troba amb en Fidoròvitx.

- Bon dia Nik. Ho sento però t'he de dir una notícia que potser no t'agradarà. En Kovutnenko i la Irina han escapat però hem capturat una noieta que crec que coneixes. Es diu Tània.

En Nikolai nota com una esgarrifança li puja per l'esquena imaginant-se el que pot venir a continuació.

- Ens hem d'assegurar que podem confiar amb tu, i ja que ets el que millor coneix Prypjat d'aquí, t'encarregaré aquesta missió. Hauràs d'anar a Prypjat, trobar en Kovutnentko i l'Irina i matar-los a tots dos. Si ho aconseguixes no li farem mal a la Tània. Si no ho aconseguixes... Pots deduir el que passarà.

En Nikolai surt cap a fora, agafa la ninja i es dirigeix a Prypjat, la ciutat oblidada.

RELAT 7: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: El bosc

El motor de la Ninja s'apaga lentament, com si fos el seu últim alè: l'havien rebentat. En Nikolai i la Tània han esmicolat els quilòmetres un rere l'altre fins arribar al vell polígon d'Obolon, a les afores de Kíev, on els espera un oncle de la Tània que és camioner de l'important empresa 'CoralTransports'. De camí, havien fet una aturada a casa d'en Nikolai per recollir vuitanta mil Grivnes, uns dos mil set-cents euros, que tenia estalviades.

- Bon dia Tània, tard com sempre. No disposem de gaire temps, us he preparat un amagatall entre la mercaderia –exclama l'Ivan.
- D'acord, ens podrien estar anant al darrera. De tota manera, l'invent del xip és una falsa història –diu la Tània sorneguerament.

L'Ivan feia aquest trajecte tres cops per setmana durant tot l'any, eren trajectes de vuit-cents setanta-sis quilòmetres que separaven Kíev i Kosice, a Eslovàquia. El viatge ha set plàcid, sembla que ningú els segueix. Entrada la nit, s'aturen prop del pas fronterer d'Ujhorod, a una àrea de servei per reposar i acumular forces. El transport furtiu, en un parell d'hores, deixa a en Nikolai i la Tània al Mestski Park, a tocar de l'estació ferroviària de Kosice.

- Fi de trajecte. Aquí davant teniu l'estació, el vostre comboi sortirà a un quart d'onze del matí i arribareu a Brastilava passades les quatre de la tarda, just abans d'ahir vaig repassar els horaris.
- T'estarem sempre agraïts, un cop aconseguim el nostre objectiu t'ho faré saber –exclama cofoia la Tània mentre s'abraça al seu oncle efusivament.

En Nikolai i l'Ivan fan una darrera encaixada de mans abans de que ell i la Tània desapareguin sota la boira cap a l'estació.

El viatge de poc més de quatre-cents quilòmetres ha transcorregut relaxadament mentre tots dos se'n feien creus de com han aconseguit escapolar-se del CIRU. El tren s'atura lentament a l'estació Hlavna de Bratislava on, des d'allà, continuen a peu fins a la no gaire llunyana Ambaixada dels Estats Units.

Són les set de la tarda, en Nikolai i la Tània s'estan cruspint uns espaguetis a la pepperoni sota l'atenta mirada de l'ambaixador americà que els ha convidat al seu restaurant habitual, el Korzo, prop de l'ambaixada.

Alcen les copes de Pinot Gris i brinden per al futur de la parella: els Estats Units els hi ofereixen asil polític i seguretat garantida. La informació confidencial sobre el CIRU i els seus projectes els hi obriran de bat a bat les portes de la Casa Blanca.

El seu vol sortirà en un parell de dies.

Han passat dos anys, en Nikolai treballa al departament de recerca genètica de l'Institut Tecnològic de Massachusetts, està ajudant a desenvolupar un projecte de modificació d'ADN. La Tània ha trobat feina en una galeria d'art i es pot dedicar a la seva veritable vocació: la pintura.

En Nikolai sempre recordarà les darreres paraules del seu avi: «Si desitges de tot cor fer una cosa, digue't a tu mateix: "Puc fer-ho i ho faré. Fi de la història"»

RELAT 8: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: El que pica la porta

- Avui mateix ja has pensat que en realitat això que el CIRU fa pot ser una bona idea oi?
- Què? No, perquè hauria de pensar jo això?
- Perquè has estat programat com jo.
- I? Per més que t'hagin canviat a tu, amb mi no ho aconseguiran mai!
- Ivan, si us plau, no pots lluitar contra això.
- Que no? –es posa a riure- El destí depèn de nosaltres, hem de fer alguna cosa!
- La millor solució és col·laborar amb el CIRU... Fem-ho pel nostre país!
- Pel nostre país... El mateix que ha mantingut els assassinats de totes aquestes persones en secret, només per la cobdícia de ser els líders en investigació?... El poble no pot seguir estant cec
- Nikolai, escolta'm! No segueixis dient aquestes coses perquè pots acabar malament.
- A prendre pel sac totes aquestes bajanades!! –diu en Nikolai cridant molt fort- Si el món sabés el que s'està fent aquí...

En aquell moment va entrar el “Doctor X” amb dos guàrdies de seguretat.

- Nikolai, no ets capaç d'entendre-ho?
- Què se suposa que he d'entendre? Aquí no hi ha res a entendre. Sou uns monstres: utilitzeu les vides de persones innocents per reparar el vostre error.

Els guàrdies treuen les pistoles i apunten en Nikolai. El doctor X se li acosta caminant a poc a poc

- Estigues tranquil. Si no fas cap ximpleria et deixarem seguir amb vida. Estàs cometent una gran estupidesa.

Sense que ningú tingui temps de reaccionar, en Nikolai es llança sobre el doctor X i el tomba al terra. Amb un gest brusc, el col·loca sobre seu, li agafa la cadena de plata que porta penjada al coll i prem amb força

- Deixeu les pistoles o el mato!! –diu dirigint-se als guàrdies

Els guàrdies es miren entre ells i afirmen amb el cap.

Un fort *bang* ressona dins la sala i la sang esquitxa les parets. Se senten crits de persones al pis de sobre. Dins el cap d'en Nikolai tot es torna negre i borrós. Sent un fort dolor al pit. No pot mantenir els ulls oberts i li costa respirar. Sent que ha fallat a la seva família, al seu país. Tot té un principi i un final, i la seva hora ja ha arribat, així que tanca els ulls, es relaxa i es deixa absorbir per la foscor.

En Nikolai ha mort.

1 ANY MÉS TARD: La història del CIRU encara no ha estat destapada per ningú, i el centre continua amb les seves investigacions clandestines. Dins la mateixa ciutat, la família d'en Nikolai recorda que ara ja fa un any que ell es va morir en l'accident de tràfic

500 ANYS MÉS TARD: Ja ningú pensa en l'accident de Txernòbil; el poble creu que no hi ha secrets dins el govern. I d'aquesta manera, una història tan tràgica passa a ser oblidada, a ser una idea efímera perduda en el curs del temps.

RELAT 9: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Floreta

Ja han passat tres anys des que la Irina i l'Aleksei s'han jubilat. Sí, la idea de la s'nia va funcionar i tot tornà a la normalitat. Ara tots són a Prypjat, festejant que en Nikolai s'ha tret el títol de periodista. Gràcies a això tenen pensat treure a la llum tot el que està relacionat amb el CIRU i el centre de fisioteràpia.

—Ja està bé de viure amagats. Me n'he cansat! Ja sóc massa gran per aguantar tanta pressió.

—Tens raó, Aleksei. Però és l'únic que podem fer mentre hi hagi el govern al darrere. Ja sabeu que tot això és perillós— els avisa en Vasili.

—Necessitem alguna cosa que els enfonsi, el seu punt feble. I fer-lo conèixer al món a través de les càmeres. D'aquesta manera el govern tindrà difícil de parar-nos.

—Però com ens ho fem? Ni tan sols podem entrar-hi, Nikolai...— afegeix la Tània.

—Jo us puc ajudar— sona una veu familiar.

—Svetlana Burakova?

Exactament, és la noia que treballa pels del CIRU. Els explica que van matar el seu germà i, per tant, està disposada a ajudar si això implica que el CIRU s'enfonsarà. Ara ella segueix treballant per ells i això els serà d'ajuda a l'hora d'investigar.

—Demà al matí el director tindrà una reunió amb el president del govern sobre el CIRU. Intentaré vigilar-los.

Tots la miren amb desconfiança. Quan ella se n'adona, els somriu:

—Confieu en mi.

Una setmana després la Burakova encara no s'ha presentat.

—No vindrà. Ja us he dit que no és de conf...

Justament abans que l'Aleksei acabi la frase, la Burakova apareix davant seu plena de blaus. Amb prou feines pot estar-se dreta. A la mà porta una cinta amb la gravació de la reunió amb el president i fotografies de les zones secretes del CIRU.

—Guardeu això. Demà a les tres de la tarda entreu al centre i aneu directament a la llibreria. A l'últim passadís trobareu un llibre de l'explosió de Txernòbil. A sobre del llibre hi ha un botonet, polseu-lo i s'obrirà una porta que us portarà a una caixa forta. El codi és "0411". Allà trobareu molts documents d'activitats il·legals que us ajudaran. Amb tot això en tindreu prou per lluitar— va dir l'Svetlana abans de marxar per no tornar mai més.

I això van fer. L'endemà, en Nikolai, la Tània i quatre periodistes més van entrar al centre. Estranyament, tot era molt silenciós, no hi havia absolutament ningú.

—Vés a saber com s'ho ha fet la Burakova, però ara afanyem-nos, que no tenim gaire temps.

Una setmana després...

—A la fiscalia li agradaria demanar el càstig més gran que la llei estableix per aquells que han agitat l'arrel de la confiança. Demano una vida de presó per als acusats Anatoli Fiódorovitx i el president, per haver traït tot un país. Demano també dos anys de presó per aquelles persones que han treballat per aquesta organització.

—Petició acceptada.

Ja està. Ja s'ha acabat.

RELAT 10: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Forgotten city

- Necessito respostes ... –comenta en Nikolai.
- Veuràs, la Irina i jo vam quedar la nit abans de l'accident...
- Aquella nit -pren el relleu la noia- ens vam escapar...

Mentre els dos enamorats expliquen la seva història, en Nikolai s'adona que cada cop es tornen més joves, els dos aparenten ja onze anys. No és l'únic en adonar-se'n, però decideixen callar i escoltar.

- Vam arribar al mirador de la ciutat, tot estava als nostres peus. La nit va passar ràpid, avançava entre petons i somriures, fins que... – s'atura la noia.
- El terrible accident de Txernòbil va succeir just quan nosaltres posàvem els peus a la carretera principal. -Procedeix ara ell.- Segons sembla , el material de la tanca que barrava el pas, era d'un material radioactiu i l'onada de la radioactivitat ens va impulsar cap a ella, quedant així garratibats a la porta.

A la Irina li rodolen les llàgrimes galta avall. L'Aleksei l'envolta amb els braços, i els presents contemplen com dos nens, ja de set anys, s'abracen. Aquesta imatge impacta sobre la Tània. Segueixen la conversa, però en Vasili es tem que no sigui ja massa tard per a ells...

- Necessito un últim favor- exclama Kovtunentko mirant als ulls ara al Nikolai.- sé que s'està acabant el temps, només demano poder acabar al seu costat allà on va començar tot: al mirador de Prypjat.

Tots estan commoguts pel desig de l'Aleksei, i decideixen que així serà.

En arribar a dalt del mirador, la parella ja només té un any. Tots es temen el pitjor, menys ells dos, que semblen orgullosos de ser allà, plegats, per últim cop. El grup deixa intimitat a l'Aleksei i a la Irina i fan unes quantes passes enrere deixant-los a ells al front de la ciutat oblidada. Poden veure com es diuen unes paraules i com es fonen en una abrasada tot deixant enrere el gran desastre succeït el fatídic 28 d'abril de 1986.

Els dos cossos, que ja gairebé no eren visibles, desapareixen en l'espai tot formant un espetec de colors en l'aire i recreant davant les atentes mirades del grup, com era la vida a la que havia estat la pròspera ciutat de Prypjat. Així en Nikolai va comprendre que la força de l'ànima no desapareix i que segueix vagant i recordant els presents com de meravellosa pot arribar a ser de vegades l'existència.

RELAT 11: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Hodor

La ciutat ha desaparegut del seu camp de visió, una extensa onada de foscor ha esvaït els pocs edificis que aconseguien percebre els ulls de la Tània. Ja porten una bona estona damunt la Kawasaki Ninja direcció Kíev. Cap dels dos parla, cap dels dos vol parlar. L'abraç inacabable dels braços de la noia envoltant la cintura d'en Nikolai ha esdevingut el transmissor de les emocions que ambdós senten en aquest moment. L'aire transporta un fred silenci tallat tan sols pel motor de la moto.

Ajudat per la pobra llum d'una farola, en Nikolai aconsegueix veure un 4x4 negre. Sembla nou, acabat de sortir d'un concessionari o, en tot cas, amb un propietari obsessionat amb el manteniment d'aquest automòbil. Durant el transcurs de la mil·lèsima de segon que ha durat l'encreuament entre ambdós vehicles, en Nikolai ha notat una brisa d'aire fred que ha recorregut la seva pell. Un mal pressentiment, potser. L'únic que sap el noi de Kíev és que mai havia patit una sensació similar.

-Què et passa? -va trencar el silenci la Tània.

-Res, avui ha estat un dia molt atrafegat i estic cansat. -va contestar en Nikolai. Vol estar al seu costat, però no té ganes de parlar amb ningú. Mira de forma perduda l'horitzó on aconsegueix veure a la llunyania el teulat d'un parell d'edificis de la pròxima localitat per on han de passar abans d'arribar a casa.

De cop, el terra comença a tremolar. Una filera de camions militars i 4x4 com el que han vist abans semblen dirigir-se a la ciutat oblidada que feia minuts que havien deixat enrere. L'últim d'ells sembla portar un banderí situat al capó del cotxe, efectivament és la bandera russa. En Nikolai frena la moto poc a poc i comença a girar la roda davantera per maniobrar un gir de 180 graus.

-Continua endavant! -cria la Tània-, no giris, espera a que estiguin força lluny. Se'n poden adonar que els volem seguir. -va dir-li a l'orella.

En Nikolai afirma amb el casc i segueix conduint la moto a través de la fosca carretera recta. Al veure, minuts després, que el comboi havia desaparegut entre les ombres, va dur a terme la maniobra anterior i va accelerar lentament.

Falten només cinc quilòmetres per arribar a Prypjat, l'autovia recta dominada per la foscor s'ha transformat en una pista secundària on hi predomina la corba i el sotrac. En Nikolai decideix apagar la llum que li aporta la moto i continuar ajudat per la llum de la lluna.

Al arribar a l'entrada de la ciutat es troben amb tots els vehicles anteriors formant una barrera, davant seu, soldats militars armats amb metralladores i altres armes que no aconsegueixen veure. Dins un d'aquells cotxes, en Nikolai aconsegueix veure dos cossos tapats per una tela. Sap a l'instant a qui pertanyen. Gira el cap. Baixa de la moto. S'agenolla mentre els seus ulls veuen arribar lentament les bales que se li dirigeixen al seu pit i sobretot, al de la seva estimada.

RELAT 12: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Leti

S'espolsa els prejudicis de sobre i diu:

- Encara no em puc fer a la idea que ens haguéssim pogut escapar pel mateix lloc per on va fugir l'últim cop. No ho sé..., el doctor Anatoli va fer un comentari que no em fa sentir segur. Va dir que quan en Kovtunentko i en Yuri van aconseguir escapar, va ser perquè els hi ho van permetre.- va murmurar inquiet en Nikolai.

En Kovtunentko no va tardar a intervenir:

- De fet vam poder escapar en part gràcies al doctor Anatoli.

Un silenci el va convidar a explicar-se millor.

- Després de tornar al centre em vaig adonar que l' Anatoli no era el mateix, era diferent, més jove. Vaig investigar fins al punt de deduir que ell també estava patint la involució. Quan ell va venir a fer el control rutinari vam negociar. Primer em va amenaçar de mort, però tots dos sabíem que si jo moria, es crearia un escàndol no desitjat. Per això vam acordar que a canvi de no revelar aquesta informació ens ajudaria a escapar. I va complir la seva promesa; va ser ell qui va apagar les càmeres, les alarmes, qui va provocar l'explosió...
- O sigui que, qui al principi us volia matar i us va empresonar, al final us va ajudar a escapar?- va dir una mica confusa la Tània.

No van tenir temps a respondre. Un soroll de tot terrenys va eixordar-los a tots, i sense adonar-se'n estaven envoltats per set cotxes. Dels cotxes en van sortir ràpidament homes armats que, en un obrir i tancar d'ulls ja els tenien en punt de mira. A poc a poc i amb calma, d'un dels cotxes en va sortir el doctor Anatoli amb un ample somriure. Els fugitius restaren immòbils mentre assimilaven el xoc.

- Veig que no m'esperàveu. Com pot ser que penséssiu que us podríeu escapar? Evidentment, us vam posar uns xips. Mai seriem tant descuidats de no posar-vos un localitzador.
- Vàrem fer un pacte!- exclamà indignat en Kovtunentko- Explicarem a tots els del CIRU que tu també pateixes la involució i així també experimentaran amb tu!
- Em feu fins i tot gràcia! Crec que no ho heu acabat d'entendre. Que no veieu que em vaig poder aprofitar dels resultats que el laboratori del govern anava obtenint? Tot anava bé fins que tu, maleït Kovtunentko, em vas descobrir la malaltia. Així que vaig haver d' acordar que a canvi de no explicar-ho a ningú, us hauria d'ajudar a escapar. Però crec que m'entendreu quan us dic que no podia deixar escapar els meus conillots. D'aquí el localitzador que porteu al braç, gràcies a ell us he pogut seguir fins aquí. Ara m'acompanyareu a un laboratori on no estareu tan còmodes i no us tractaran tan bé com a l'altre. Fins i tot m'atreveixo a dir que us penedireu d'haver-vos-en escapat. Ah! I no us preocupeu per si no voleu col·laborar en el projecte; crec que la vida de la Tània i en Vasili serà un bon objectiu pel qual treballar dur.

Com comprendreu, ningú deixaria escapar el poder que té conèixer el secret de l'eterna joventut per controlar tota la humanitat.

RELAT 13: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: L'oblidada

Mentre arrossega la pesada moto pel pàrquing laberíntic, en Nikolai es pregunta per què no és capaç de recordar el camí de tornada. Un sentiment de desesperació sorgeix de dins seu mentre nota com tota l'energia que fa un moment el feia avançar, ara es converteix en plom que li tiba els peus cap a l'asfalt com un imant. Un calfred electrizant el recorre de dalt a baix i fa que es fixi més en el seu entorn. De cop, veu un llampant cotxe descapotat de color vermell que reconeix a l'acte, l'ha vist quan ha deixat l'Aleksei, la Irina i en Basili, ells no hi són, però se senten unes veus que semblen venir del sostre. En Nikolai decideix aparcar la Ninja al costat del cotxe vermell i puja silenciosament les escales esperant que no sigui el que s'imagina. Quan arriba als últims graons però, veu la fatídica imatge: dos homes estan estomacant violentament l'Aleksei, tot i que ell ja sembla mort: el cos desplomat, la boca torta, els ulls esbatanats... un altre s'ocupa d'aguantar la Irina que es sacseja convulsivament mentre li tapa la boca amb força i en Basili, inert, jeu inconscient amb la cara ensangonada i l'esquena repenjada contra una columna. Al cap d'uns segons, en Nikolai s'adona que l'Aleksei l'està mirant, i que amb els llavis li diu una paraula: "corre". Està bloquejat, paralitzat. No sap què fer, se sent inútil. En aquests segons de paràlisi no s'adona que un guàrdia l'ha vist. Mentre aquest comença a córrer cap a ell tot li comença a fer voltes i, desorientat, cau i rodola per les escales fins acabar al pis de sota. Les passes del seu perseguidor ressonen dins el seu cap, cada cop més accelerades i fan que provi d'aixecar-se. Després d'uns intents ho aconsegueix i intenta córrer cap a alguna sortida, però amb la visió ennuvolada de la caiguda, no en veu cap i comença a desesperar-se. Les passes són cada cop més aprop i en Nikolai no veu on es dirigeix, però continua endavant. Se li acaben les forces, però no para de córrer. Segueix corrent i corrent passadís enllà fins que el seu cos no pot més i es desploma com un sac. Segons abans que el guàrdia l'encalci, un xiuxiueig surt de la seva boca: Larisa, Larisa, Larisa.

Algú la sacseja.

- Larisa, Larisa, va, amunt!

Qui diu el seu nom? La Larisa entreobre els ulls i veu l'ombra de la seva mare. Encara és fosc però veu una gran preocupació al seu rostre.

- Va Larisa, aixeca't, hem de marxar de seguida. Posa't tota la roba que puguis i agafa el que càpiga en una maleta. T'espero d'aquí a cinc minuts a baix, estigues a punt.

Marxar? Fer la maleta? La Larisa no entén res. El vespre anterior no li havien dit res de marxar ni de vacances ni enlloc. Moltes preguntes s'arremolinen al seu cap, però una té més força que les altres, i no pot evitar preguntar a la seva mare:

- Mama, qui és en Nicolai?

27 d'abril de 1986, Pripjat, matí després de l'accident nuclear a Txernòbil.

RELAT 14: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Lucia Perona López

Revivint

En Nikolai anava amb la Ninja, quan, de sobte, va aparèixer un estrany motorista. Aquest s'apropava massa a ell i, encara que va intentar allunyar-se'n, el va fer caure. Per desgràcia, la caiguda va ser tan forta que li va provocar la mort.

L'altre motorista, espantat, va agafar la seva moto i se'n va anar.

La Tània, penedida del que havia passat amb en Nikolai, va anar a visitar-lo a casa. Al no trobar-lo, va fer uns quants tombos. Mentre conduïa, es va trobar una moto espatllada. En apropar-s'hi, va veure que era en Nikolai. Desesperada, va trucar a emergències que li van assegurar que estava mort.

Aquell mateix dia el van enterrar. Tothom estava molt trist.

La Tània, sense saber què fer i amb el cor trencat, va anar a casa d'en Nikolai i es va estirar al seu llit. Mentre mirava aquella petita i preciosa habitació, es va fixar que sota el matalàs havia una cosa que feia que no estigués còmoda. El va aixecar i va trobar una llibreta vermella. Intrigada, la va llegir i es va adonar que era on apuntava tota la informació de la seva investigació.

A poc a poc, va anar descobrint tot el que succeïa per causa de l'accident de Txernòbil. No entenia com, després de tot el dolor que havia causat l'accident i el patiment que havia produït el Govern al voler amagar-lo, eren capaços d'utilitzar totes aquestes persones que, sense cap mena de culpa, havien hagut de viure aquell infern i ara haguessin de seguir sofrint perquè una petita minoria sense cor i obsessionats amb la ciència poguessin entretenir-se.

Indignada per aquesta situació i amb una llàgrima a la galta, va sortir de casa disposada a anar a visitar el primer noi, que havia volgut, amb unes flors per a preparar-se per la lluita que començaria. A l'arribar al cementiri, va sentir una veu que cridava el seu nom. La Tània, espantada i emocionada a la vegada, va agafar una pala i va començar a excavar, fins que va arribar al taüt. El va obrir. I allí era, en Nikolai estava viu!

Mentre els dos enamorats sortien del cementiri fent-se petons i intentant entendre el que acabava de passar, van decidir anar al centre i acabar el desastre que s'havia format.

Plens de bombes fèrides que havien comprat a una botiga de bromes, es van dirigir al Centre.

Finalment, i gràcies a l'eficàcia d'aquestes bombes, en Nikolai i la Tània van aconseguir treure d'aquell horrorós lloc a tots els afectats per l'accident i van destruir tots els ordenadors, habitacions, material d'oficina, etc. perquè no poguessin continuar la investigació.

RELAT 15: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: MMM

Al soterrani en Nikolai es reuneix amb el Guardià i la Irina, tal com li havia dit l'Aleksei, però el que no acaba d'entendre és perquè hi ha la Tània. Com que no tenen gaire temps decideix no fer preguntes i seguir amb el pla.

Es dirigeixen cap a Pripjat i en Nikolai i la Tània van amb la Ninja. De sobte la Ninja deixa de funcionar. En Nikolai, més preocupat que mai, fa baixar a la Tània i es posa a mirar què li ha passat. No troba l'avaria i sap que ha d'actuar ràpid perquè si no els descobriren. Intenten buscar alternatives, però no en troben i cada cop es van posant més nerviosos. No cal que es diguin res, perquè mirant-se un a l'altre en tenen suficient. De cop se sent un soroll d'un home corrent i s'amaguen darrere d'un contenidor. No veuen res perquè està tot ben fosc, però algú truca al telèfon mòbil de l'home i aquest contesta. És el doctor Fiódorovitx. En Nikolai resa perquè no els vegi. Per sort el doctor X, tal com li diu en Nikolai, gira cua i torna enrere. Ara és el moment que han d'actuar.

En Nikolai i la Tània van decidits al carrer del costat perquè saben que hi ha un aparcament de bicis i n'agafen un parell. Com que no poden anar cap a Pripjat perquè és massa lluny, decideixen anar a casa de la germana d'en Nikolai, l'únic lloc segur. Un cop arriben allà es troben la Larisa i en Piotr mirant una pel·lícula. Aquests es queden petrificats ja que els havien fet creure que en Nikolai estava mort. Abans que puguin reaccionar en Nikolai els ho explica absolutament tot, però la cara dels dos no canvia fins que la Larisa s'aixeca i abraça en Nikolai. En Nikolai els demana discreció.

L'endemà, la Tània i en Nikolai decideixen anar a Pripjat, però amb molt de compte, ja que si els parés algú tindrien problemes. Allà van directament al peu de la sínia, tal i com havien quedat. Es troben a l'Aleksei, la Irina i el Guardià. En Nikolai explica cada detall i també que la Larisa i en Piotr ho saben tot però que no ho diran a ningú. El Guardià proposa un pla per sortir de tot aquest problema que els hi han causat els de la CIRU. Després de molt pensar decideixen que la millor idea és marxar del país, bàsicament perquè els han enganyat i no els han ajudat en cap moment. A la resta els sembla una idea brillant i decideixen tirar-la endavant. En Nikolai ho explica a la Larisa i en Piotr i ells també pensen que un canvi d'aires els anirà bé.

En Nikolai, com a agraïment, decideix pagar una carrera a la Tània amb els diners d'en Williamson. Ella accepta i abandonarà la seva família per començar una nova aventura amb el seu xicot. La Irina torna amb l'Aleksei i en Vasili decideix marxar amb la Katherina, l'àvia d'en Nikolai, i començar de zero.

RELAT 16: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Peix fora de l'aigua

L'Aleksei Kovtunentko va agafar en Nikolai tapant-li la boca i li va dir:

-Escolta'm bé que només tinc dos minuts. Avui a les 12 de la nit ens trobarem a la sala de màquines per escapar-nos d'aquest centre horrorós.

-Però... segur que ens enganxaran, tenen controlat tot l'edifici i a més ens controlen per un microxip, com als gossos.

-Per això no et preocupis, de veritat. Tot el que t'han dit han sigut mentides perquè no intentessis escapar-te , però jo em conec un túnel que vaig fer servir l'últim cop que vaig estar aquí. També m'emportaré la Irina, encara que ella està totalment controlada, segur que accedeix a escapar-se amb mi.

Després de dir-li això , en Nikolai va marxar cap a la seva habitació i va esperar fins a les 12. Va sortir per trobar-se amb en Kovtunentko però a mig passadís es va trobar la Svetlana. En Nikolai va distreure-la tot coquetejant amb ella, mentre els altres passaven per darrera seu. Moments després es va sentir una mena d'explosió i en Kovtunentko va clavar un cop de puny a la doctora. Ella es quedà inconscient al terra. S'afanyaren a sortir per un tub metàl·lic que donava a l'exterior però en Nikolai es va girar un segon i va veure la Irina, amb una galleda d'aigua buida, i a la doctora tota xopa al seu costat. L'Svetlana ràpidament va prémer una mena de botó i començà a sonar una alarma molt forta.

Tot era molt confús. En Nikolai va empènyer en Kovtunentko perquè baixés tub avall i tot seguit es va tirar també ell. A la sortida en Nikolai va veure dues persones: el Guardià i la Tània. Com que els estaven perseguint no hi havia moment per preguntes i tots s'afanyaren a pujar a una furgoneta blanca. Allà dins en Kovtunentko els va dir:

-No em puc creure que la meva estimada Irina em traís d'aquesta manera... Encara que estigui controlada em pensava que la podria fer reflexionar... ja veig que m'equivocava Nikolai.

-Bé, almenys hem pogut sortir d'aquell lloc! Sort que has dit que els microxips eren una invenció, sinó no hauríem aconseguit escapar mai. Quan arribem a Prypjat hauré d'aclarir moltes coses. -Va dir mirant a la Tània-

Just quan va acabar de pronunciar aquelles paraules, la part davantera del seu colze va començar a emetre una llum vermella intermitent, i tot seguit hi va haver una forta explosió. El cotxe va explotar gràcies a la mini bomba que hi havia instal·lada dins en Nikolai. Ningú va sortir viu d'aquell terrible accident.

Al cap de 25 anys, els científics del CIRU van aconseguir trobar la fórmula per no envellir mai, però el que van aconseguir va ser matar a molta gent a causa de que tothom es convertia en fetus ,i moria al cap de 2 anys de prendre la pastilla. Així que el govern va retirar la pastilla del mercat i van arrestar als científics de la CIRU. Al cap i a la fi, en Nikolai i els altres van aconseguir el que volien, i ara ell, juntament amb la seva estimada Tània, descansen feliços al seu propi cel.

RELAT 17: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Perla

Un cop enfilats a la sínia, el motor de la moto d'en Nikolai està apunt per engegar-se. La suor li regalima orella avall; és del tot conscient que dóna massa gas qualsevol cosa pot passar. Sense precipitar-se, gira amb molt de compte la mà dreta. La sínia comença a rodar amb tal màgia que sembla que hagi estat funcionant tota la vida. Tots, meravellats, no poden deixar de mirar-se, atònits: Estarà funcionant? Tornarem a ser com abans?. En Kovtunenko prem fort el canell de la Irina, no està disposat a perdre-la de vista, un altre cop. No pot evitar mirar el paisatge que es pot veure des d'aquella cistella. A la Irina se li escapa un somriure a en imaginar-se aquella nit del terrabastall, la nit en que va passar tot, la nit que van ser guanyadors.

Cap dels presents no diu res, tots estan enlluernats amb la capacitat d'imaginació que té en Nikolai: Qui diria que funcionaria? Es pregunta en Vasili, els ulls del qual s'il·luminen com un nen petit en una botiga de llaminadures. Malgrat tot el rebombori que estan vivint, el Guardià percep que hi ha alguna cosa que no rutlla bé, però no és capaç d'adonar-se'n fins a l'últim moment, i malauradament ja no hi és a temps. En un obrir i tancar d'ulls, de la cistella que molts anys va estar penjada tota la nit en el punt més alt de la sínia, no hi ha ningú.

Tots bocabadats es miren: On són l'Irina i l'Aleksei? El Guardià, atansant-s'hi els revela el secret del fracàs: la sínia, altra vegada, estava girant al revés. El sentiment de culpa es veu reflectit en el rostre d'en Nikolai. Per un moment, tots havien pensat que la parella podria refer la seva vida. A tot això, la Tània que fins llavors no havia intervingut els hi va fer entendre que la sínia era el principi de tot. Ara ja saben el què passa quan la sínia va enrere i està del tot segura que si va endavant tindrà un altre resultat, i que segur que hi haurà molts altres Yuris als que podran ajudar. Se'ls ha fet tard i tots han de tornar a casa. Han promès retrobar-se i acabar el que han de començar. La Tània i en Nikolai fan el camí de tornada a tot gas, i durant el trajecte, la Tània no pot parar d'imaginar-se què podria haver passat si, de veritat, la ciutat oblidada, s'hagués oblidat.

RELAT 18: Categoria 2 – 4t d’ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Poppy

La Ninja recorre la carretera de Prypjat, en Nicolai i la Tània arriben i es dirigeixen cap al parc d’atraccions. Allà es troben amb el Guardià, la Irina, en Vasili i l’Aleksei.

- Suposo que tens moltes preguntes, no Ivànovitx?- Diu Aleksei. – Però primer de tot, m’agradaria que coneixes algú. De darrere un edifici surt una parella, una dona amb cabells castanys i uns ulls d’un blau intens, i l’home amb una barba de pocs dies i uns cabells negres on surten les primeres canes.

- Nicolai, et presento Willmason i Sònia. En Nicolai es queda parat, no s’ho acaba de creure.

- Hola Nicolai – Diu amb una veu que reconeix fàcilment .- Veig que t’ha sorprès que estiguem vius. En Nicolai es queda tan astorat que no respon.

- Molt bé, començarem pel principi.- diu Aleksei- L’any abans de l’accident de Txernòbil, la Irina va traslladar-se aquí a Prypjat; ens vam conèixer poc després i vam començar a sortir junts. Al cap de poc ella es va quedar embarassada. -S’atura i agafa la mà a la Irina.- La nena va néixer dos mesos abans de l’accident. Era preciosa

Després de l’accident però tot va canviar. Quan els metges van començar a perseguir-nos vàrem adonar-nos que no seríem uns bons pares. Vàrem parlar amb el Guardià, que ens va dir que coneixia una família que l’adoptaria. El seu nom suposo que el pots endevinar.

- La Tània...

- Exacte. Quan vam contactar amb ella i va saber que érem els seus pares biològics, al principi no ens va creure, cosa comprensible, però finalment va traslladar la botiga al costat del CIRU per fer-nos d’espia. Aleshores et va conèixer. Ha estat ella qui ens ha ajudat a escapar. En Nicolai es mira la Tània, no s’ho pot creure.

- Quan vas enviar-me el correu vaig saber que no tardaries a descobrir-ho tot i vàrem pensar que era millor que desapareguéssim perquè no m’hi relacionessin..- Diu Willmason.- Haig de donar-te les gràcies pel teu silenci. En Nicolai se’ls mira, està content d’haver-los conegut.

- Però no podem deixar que el CIRU segueixi impune.

- És clar que no, per això publicarem un article escrit per tu explicant-ho tot. Si et sembla bè, es clar- Diu Aleksei emocionat. En Nicolai es queda astorat, mai ha escrit res.

- Accepto, sempre que pugui explicar tota la història, sobre el meu pare i els liquidadors.

- Perfecte.- Respon el Guardià.

En Nicolai i la Tània tornen cap a la moto. Se li fa estrany com ha canviat la seva vida des del dia que va anar a Prypjat per complir l’encàrrec de Willmason. Abans de pujar, però, es para a abraçar a la Tània. Està feliç de tenir-la amb ell; pensa que amb els diners de l’article li pagarà la carrera que vulgui.

Pugen a la Ninja i en Nicolai dóna gas. Abans es mira un últim cop Prypjat i es promet que mai ningú oblidarà el que va passar a la ciutat oblidada.

RELAT 19: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Senyor Julivert

-Tània què hi fas aquí?- pregunta en Nikolai sorprès.

Ella abaixa el cap. En Nikolai no entén res. Com podia saber la Tània, que encara era viu i que avui s'escaparia ?

-Nikolai – diu el Guardià- la Tània és la filla d'en Yuri.

Un munt de pensaments li vénen al cap. No sap si la Tània l'estimava. Puja damunt la Ninja, l'engega i se'n va.

Al principi no sap on anar. Dóna voltes al barri mentre pensa. Han passat un munt de coses en poca estona i ho ha d'assimilar tot. La Tània li ha mentit ... en Kovtunentko no li ha explicat què passava realment... i en Yuri, l'escriptor, tenia una filla... Està enfadat. Decideix tornar a Prypjat. Segur que allà trobarà el que necessita.

Deixa la moto a la caseta d'eines i entra al soterrani. Encén una làmpada de gas, la mateixa que va encendre l'Aleksei el dia que es van conèixer. L'habitació està deserta. Hi ha dues cadiretes i un escriptori vell. En Nikolai es dirigeix al moble i n'obre els calaixos. Espera trobar-hi alguna cosa. A l'últim calaix hi ha un llibre. És Anna Karenina, de Lev Tolstoy. Devia ser d'en Yuri. En fulleja les pàgines. Sembla un llibre normal, llarg i avorrit. Però es fixa en un detall: al final de cada pàgina hi ha alguna cosa escrita a mà. A les primeres pàgines la lletra és clara, neta i ben feta, però a mesura que va avançant el llibre la lletra es torna desendreçada i lletja. En Nikolai va directament a l'última pàgina. La lletra es quasi il·legible, amb majúscules.

HI HA UNA PETITA LÍNIA ENTRE LA MORT I LA VIDA. QUAN HI HA UN ACCIDENT COM EL DE TXERNÒBIL, HI HA TRES POSSIBILITATS: MORIR; LA REPRESA DE LA VIDA, EL COS SEGUEIX FUNCIONANT, ENVELLINT; I HI HA UNA LÍNIA MOLT PRIMA, QUASI INEXISTENT. QUI ES TROBI EN AQUESTA LÍNIA, TINDRÀ LA SORT DE RESTAR ELS ANYS. JO M'HI VAIG TROBAR, I ARA TINC SETANTA-TRES ANYS I N'APARENTO DOS.

Tot seguit hi ha dibuixada una gran circumferència. Al centre hi ha apuntat "TXERNÒBIL" i s'hi veuen quatre creus amb els noms de quatre persones que coneix "ALEKSEI" "IRINA" "YURI" i "TÀNIA". Observa que hi ha apuntada alguna cosa més. S'acosta el llibre per veure-ho millor.

-Rejoventiment- diu una veu darrera seu.

En Nikolai es gira i veu a la Tània. No l'ha sentit arribar. Mira el llibre i comprova que posa rejuveniment.

- Quan hi va haver l'accident, estava amb el meu pare, en Yuri, i vaig quedar afectada. Jo també resto anys.

A en Nikolai li cau el món a sobre. Tots dos surten junts del soterrani. En Nikolai porta el llibre d'Anna Karenina a la mà. A fora els esperen el Guardià, en Kovtunentko i la Irina. En Nikolai els explica la teoria que ha trobat dins el llibre d'en Yuri i se sorprèn quan descobreix que tots n'estaven al corrent.

-En Yuri va esbrinar quin era el problema- diu el Guardià - i ho va anotar en aquest llibre. Per això no parava de dir fragments d'Anna Karenina. Volia ensenyar-nos-el.

-Doncs ara ja sabem què us passa! Podeu tornar a ser normals !- En Nikolai ho desitja de tot cor. Necessita els seus nous amics. I sobretot necessita la Tània.

-No, Nikolai, no –ara és en Kovtunentko qui parla. -Només podríem tornar a ser normals si hi hagués una altra explosió nuclear. Si ens poséssim un altre cop en un lloc estratègic com l'altra vegada, només així, podríem tornar a sumar els anys. Però no ho permetrem. Posaríem milions de vides en perill. Si he de morir així, tal i com vaig néixer, doncs que així sigui. L'única cosa que necessito ara és la Irina.- Els dos nois es miren i s'abracen.

En Nikolai mira la Tània. Té llàgrimes als ulls.

-Tinc por- diu- no vull morir tan d'hora. No vull saber quan he de morir ni vull tenir l'aparença d'una nena petita.

En Nikolai es posa davant de la noia i li diu:

-Tània, et prometo que no pararé d'investigar fins que trobi la solució, encara que hagi de recórrer tot el món. Et farà costat sigui com sigui la vida que ens espera. Ara és hora d'aprofitar el temps que ens queda.

RELAT 20: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Serendipia

En Nikolai recorre el passadís girant-se a cada instant per confirmar que ningú no el segueix, que ningú no l'ha vist sortir d'aquella petita cambra on l'ha sorprès l'Aleksei. La trobada que ha tingut fa pocs minuts amb ell l'ha deixat sense alè. Però li farà cas, tot i que és una bogeria confiarà en ell, perquè sap que és la seva única alternativa per escapar del CIRU. Ja n'està convençut quan obre la porta de la "seva" habitació i s'estira al llit intentant descansar abans de la fuga, però el cap li dóna massa voltes i recorre a un vell truc de la seva mare: Comença a analitzar l'estança en què es troba tancat amb la intenció d'ocupar la seva ment amb una feina més distreta i imaginativa que la de valorar les capacitats de raonament en què es troba l'Aleksei, clarament traumatitzat per la situació. Sap que aquesta activitat el distraurà i l'ajudarà a pensar amb claredat, almenys això és el que li deia la mare. Encara és capaç de recordar la seva veu suau dient-li: "Petit, quan et sentis col·lapsat distreu-te amb qualsevol altra cosa. Ja veuràs que després ets capaç d'enfrontar el problema des d'un punt de vista més simple."

Eixugant-se una llàgrima segueix observant l'habitació, i es posa a comptar els taulons de fusta del sostre, quan veu que n'hi ha un que sobresurt. Ràpidament s'aixeca i s'enfila a una cadira per retirar-lo. Al principi se li resisteix una mica, però la vella fusta acaba cedint amb facilitat. El tauler es trenca de mala manera i la meitat d'aquest queda penjant del sostre, però el forat és suficientment gran com per veure que hi ha un espai considerable entre el fals sostre i el real. El jove no s'ho pensa dues vegades, introdueix la mà a l'espai desconegut i palpa i busca sense trobar res. Quan està a punt de rendir-se nota una textura diferent del la de la fusta rugosa del tauler. S'esforça per arribar una mica més lluny i aconsegueix treure l'objecte no identificat. El reconeix fàcilment: és un antic diari que algú es va assegurar d'amagar bé. Té tanta brutícia acumulada a la portada que triga a reconèixer la cal·ligrafia i el cognom del propietari del diari: Ivanovich. La seva curiositat és major al seu desconcert i ràpidament fulleja les pàgines del que ara reconeix com el diari del seu pare, en el qual explica com ha hagut d'enganyar la seva família fent-los creure que està mort, quan en realitat està retingut pel CIRU a causa d'algunes alteracions genètiques com la involució.

Només l'estrepitós soroll que ressona per tot el centre li fa mirar el rellotge. Passa un quart de l'hora establerta amb l'Aleksei per fugir. I per primer cop, dubta. Sap que el més fàcil és marxar amb l'Aleksei però necessita descobrir la veritat sobre el cas del seu pare, i mai s'ha conformat amb allò fàcil. No li cal plantejar-s'ho dues vegades, sap que marxar seria egoista. Té clar que avui dormirà al CIRU.

RELAT 21: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Sine Nomine

Ciru per sempre

A en Nikolai cada vegada se li oblidaven més els records, la vida que feia fora, les persones estimades... El pla dels doctors funcionava perfectament.

A les dotze de la nit havia d'estar a la sala de màquines, però ell l'únic que volia fer ara mateix era estar al laboratori amb la Burakova, estudiant i admirant totes les màquines que posseïen en aquell paradís.

Van passant les hores i cada vegada es recorda menys de la cita a la sala de màquines, no té gens de gana, per això segueix experimentant per a què funciona cada andròmina d'aquell lloc sense sortida.

Són les onze i en Nikolai decideix anar a l'habitació a dutxar-se i canviar-se per a poder sortir d'aquell lloc on li estaven netejant el cervell.

Havia arribat l'hora i va cap a la sala sense que ningú no el vegi. Quan hi entra, ja estan tots a dins esperant-lo per a poder sortir d'aquell infern. Tots estaven esperant la petita explosió que havia preparat en Kovtunentko, però no arriba. Alguna cosa havia fallat, però ja hi eren tots disposats a sortir, així que, amb explosió o sense, en Kovtunentko obre la petita porta per on es podien escapar.

Un cop tots dins a la saleta on els havia deixat aquell estrany túnel, veuen el pàrquing, on està la preuada ninja d'en Nikolai, així que la va a buscar per endur-se-la amb ell.

Fins ara tot estava anant a la perfecció, però la porta que els hauria de dur a l'exterior no s'obria. La Tània no es devia recordar del que havia parlat amb en Kovtunentko, i només es podia obrir des de fora.

Al veure que no s'obria, van decidir escapar pel pàrquing, on haurien d'esquivar el guàrdia. Van agafar la ninja i li van donar tot el gas que van poder per passar el més ràpid possible per aquella porta sense ser enxampats per qui la vigilava.

Quan ja estaven a punt de sortir fora, la porta es va tancar, deixant-los tots a dins sense cap sortida.

Va venir el director de la CIRU i els va agafar a tots per a endur-se'ls a dins, a unes cambres de les que els seria impossible escapar.

Portaven ja dos dies allà tancats quan, de sobte, es va obrir una porta i van fer entrar dues noies i un noi. Eren la Tània, la Larisa i en Piotr.

Els tres els van explicar tot el que havia passat fora, el perquè no es va obrir la porta.

Es veu que van enxampar la Tània volent obrir-la, perquè pesava molt i ella sola no podia, així que va trucar a la Larisa i en Piotr perquè l'ajudessin.

Els dos van ser vistos pel guàrdia i, a l'arribar al lloc, van veure que la Tània estava amb un home, agafada, i sense poder dir ni una paraula.

Van ser enxampats els tres i els van portar dins del centre de fisioteràpia, on els van fer baixar per unes escales que els van portar fins aquí.

Cap d'ells no podrà sortir mai més d'aquí, però, almenys, estan tots junts, i seran feliços sense patir per ningú estimat que tinguin fora.

RELAT 22: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Skam

En Nikolai estava disposat a escapar-se aquella mateixa nit, sabia que havia de fugir d'aquell lloc abans que fos massa tard. Quan les agulles del seu vell rellotge s'apropaven a les dotze, va sortir sigil·losament de l'habitació per trobar-se amb l'Aleksi, la Irina i el Guardià al lloc prèviament acordat.

Després de reunir-se tots, van emprendre un petit camí fins al pàrquing des d'on volien escapar. De moment, tot anava bé; en Nikolai ja havia recuperat la seva moto i tothom estava preparat per fugir, moment en que algú va aparèixer davant seu. Ningú sabia qui era degut a la poca il·luminació, però a mesura que la figura se'ls acostava el misteri es va anar desvetllant i van poder veure que era l'Anatoli. Aquest es va dirigir amb un posat amable a l'Aleksi i la Irina, els va dir que no podien marxar del CIRU ja que en cap altre lloc els tractarien i els protegirien com ells ho feien i els va assegurar que molt aviat trobaria una manera per impedir la seva regressió. Els dos joves estaven confosos, el seu desig de marxar d'aquella presó estava sent ofegat pel microxip que portaven al braç, així que quan un parell de metges es van apropar a ells per tornar-los a les instal·lacions, van accedir sense protestar. Tot seguit, l'Anatoli es va dirigir a en Nikolai, a qui també va aconseguir tornar a l'interior de la clínica amb l'ajuda del dispositiu que controlava els seus sentiments. Finalment, el doctor va intentar fer el mateix amb el Guardià però no ho va aconseguir. Tot i el llarg discurs de l'Anatoli i l'aparell que controlava la seva conducta, l'home va lluitar amb totes les seves forces perquè els seus veraders sentiments no quedessin amagats, no podia convertir-se en una peça més del seu joc. Després d'intentar fer-lo entrar en raó, el doctor es va adonar que no podria convèncer al Guardià perquè tornés a la clínica, però tampoc podia deixar que marxés ja que sabia massa coses sobre el que duïen a terme al centre, així que l'Anatoli va buscar una altra solució. Els investigadors de la clínica van adormir a l'home i tot seguit en Mikhaïl li va donar un cop precís al bulb raquidi que va acabar amb tots els problemes.

Amb el pas dels mesos, els sentiments d'en Nikolai van quedar cada vegada més amagats sota el control del CIRU, ja gairebé mai pensava en la seva germana, en la seva àvia ni en la Tània, només era un record llunyà i solitari que no es corresponia amb la seva vida actual i mica en mica s'anava apagant. Amb el temps, el noi va esdevenir un dels investigadors de la clínica, es passava el dia al laboratori aprenent de la mà de l'Stvenlana i experimentant amb l'Alexi i la Irina per descobrir el misteri de la seva regressió, tot i que de moment seguien sense trobar cap pista que els ajudés a rebel·lar aquell misteri al qual estava dedicant la seva vida.

RELAT 23: Categoria 2 – 4t d’ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Sol de nit

La Tània continuava obsessionada que l’exposició sortís perfecta. El Guardià i el Nikolai esperaven a l’amagatall. L’Aleksei i la Irina estaven a punt de sortir del CIRU.

En Nikolai es va adormir amb el pensament que la seva àvia li havia dit que les persones bones mai ho deixen de ser. De sobte, es va despertar. Hi havia l’Aleksei i la Irina. En Nikolai es va trobar sorprès amb algú que li tapava la boca, en senyal de que fes silenci. I l’Aleksei va començar a explicar...

Quan, em vaig deixar agafar, jo era l’única manera d’entrar al CIRU per rescatar la Irina. Ella estava convençuda que l’objectiu del CIRU era favorable a la humanitat. Li havien rentat el cervell. Clarament.

La situació era greu, havia de dur a terme el pla aquella nit. Però em vaig trobar amb un entrebanc. La Bukarova. L’Aleksei va parlar amb ella. Volia saber on era la Irina. No volia res del CIRU, ni tampoc explicar al món què hi feien, ni on s’amagaven, ni qui ho dirigia, ni les persones involucrades.... res de res. Senzillament volia recuperar la Irina per amor. Vaig commoure aquell cor aparentment negre. Vam proposar un tracte. La Bukarova no els ajudaria a sortir, però tampoc els ho impediria, ni els delataria però a canvi els va demanar un favor. Li va donar dos rotlles de fotos. Amb la promesa que si se’n sortia d’allí faria el possible perquè les fotos arribessin a mans de periodistes de fora d’Europa; en contra, però, en cas que l’enxampessin hauria de dir que les havia robat. I la conversa es va acabar.

L’explicació es va acabar quan la Irina va perdre el coneixement per culpa del cansament. En Vasili va dictar d’anar a descansar fins l’endemà. No es podia sortir del cau fins que ho digués.

Dies més tard van aconseguir sortir disfressats amb la moto del Nikolai. Es van dirigir a l’exposició que la Tània organitzava, perquè hi hauria el professor i així li podrien explicar tot, d’una manera ben discreta. Malgrat la sorpresa de la Tània, no cada dia deixes entrar a la teva exposició dos fantasmes, van localitzar al professor i li van donar les fotografies per tal que, mitjançant els seus contactes, pogués difondre les fotos.

El Nikolai i la Irina només tenien una cosa al cap. O bé eren uns proscrips o bé havien de ser refugiats. En Nikolai va optar per l’última opció. Va decidir que volia ser un dels pilars del moviment humanitari dels refugiats nuclears escampats arreu del món. Calia difondre la realitat i dotar d’ajuda material i psicològica als refugiats. No sabia com...bé, en el fons sí que ho sabia, va agafar unes ganes enormes d’acabar la carrera de Química per ser voluntari i lluitar per defensar els drets dels refugiats. La Irina va decidir escriure-ho perquè se’n fes difusió arreu. El seu primer article es titulava: “Els pitjors errors que la humanitat comet solen començar amb un “no passarà res”.

RELAT 24: Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

Pseudònim: Sr. 31

L'Svetlana, després del cop de puny enèrgic que li ha descarregat en Kovtunentko, resta immòbil, inconscient, ajaguda sobre un tub rovellat. En Nikolai, mig atordit per tot el que està passant, la mira per últim cop, o ho pensa. La Burakova, però, ja sap què es fa.

En Nikolai, amb l'Alexei Kovtunentko, fuig passadís enllà; un passadís fred i inhòspit. Mig cervell li diu que es quedi al CIRU. Hi està molt bé amb l'Svetlana... I això és el que li volen fer creure, i no s'ho pot permetre. Pensa en la Tània i s'oblida de tot. Finalment, arriben a una porta amb un missatge alarmant: *m'yach*.

- Aquesta zona és perillosa. Vigila Ivànovitx.

Li es ben igual, el perill; vol sortir d'aquell centre, on suposadament es fan rehabilitacions fisioterapèutiques.

Arriben al garatge i un cop han creuat la porta, en Nikolai troba la seva preuada Ninja. Que n'és d'espectacular. Però també troba la Irina i el guardià.

- Això no pot ser un conte de fades, tot va massa bé. I maleït sia el pensament, perquè per la porta superior apareixen la Bukarova, el doctor Fiódorovitx, «el doctor X», en Mikhaïl i una noia.

- És la Tània aquella? No pot ser! El desgraciat d'en Fiódorovitx ha complert la seva. El mataria. A la Tània el subjectava el pèrfid d'en Mikhaïl.

- Què Nik? Estàs content del que has aconseguit? Ja et vaig avisar, i no em vas fer cabal... Una pena, la veritat desfer-me de la teva estimada. Però la vida és així, a vegades et dona sotrats. – Va sentenciar amb un to fred, foteta.

La Tània semblava narcotitzada i no va dir res al seu xicot. El sac de nervis d'en Nikolai estava a punt d'explotar. Semblava que les drogues que li havien donat començaven a dissipar-se.

- Sort n'he tingut, de l'Svetlana. I això que ens havíeu despistat i tot.. Sou molt espavilats!

- Que menyspreable que ets! Et mataria!- Va cridar en Nikolai.

- Bé, ara el que farem serà això. Ens desfarem del guardià, de la teva xicota i de tu. Vinga Mikhaïl, emporta-te'ls. Irina i companyia, torneu a dalt, si us plau.

De cop, l'Alexei li clava una mena de xeringa al musculós Mikhaïl, que cau de cop, i el doctor treure un revòlver que sembla rus.

- Esteu jugant amb foc... Us hauré de matar jo mateix.

Fiódorovitx apunta la Tània, però el guardià se li tira al damunt i se sent un tret.

«El doctor X» mor. L'Svetlana s'esmuny carrer enllà i no se la torna a veure.

El centre de fisioteràpia aviat va restar tancat.

Els refugiats de Prypjat van tornar a la ciutat oblidada després de respondre els perquès que tothom pot imaginar, però que mai ningú no endevinarà. Secrets que no podran sortir a la llum. La Tània i en Nikolai també es van perdre en el temps. Això sí, dins d'una esfera que no els va deixar sortir en tota la vida.